

Vesle-Kvinten bygger hønsgård

 n vakker høstdag etter solefall gikk Vesle-Kvinten og dro seg oppi granskogen, uten å ha noe særs fore. Han pratet med seg sjøl, småsang og hilste på fugl og firbeint fant, og slik holdt han det gående både drøyt og lenge, til han råkete borti en kar som var på jakt med ei diger luntebørse hengende over ryggen.

— God dag, sa mannen, du skulde vel ikke ha sett sneven av reven du vel?

— Nei, hverken teven eller sneven av reven, sa Vesle-Kvinten.

— Det var da skrot det da! No har jeg jaktet etter

den i sju ganger sju døgn både jeg og sju andre, men like nytteløst er det. No har Mikkel hver eneste dag hele året igjennom stjålet både en og to høner. Vi både skaut og la ut åte og sakser, men enda var det ikke råd å få has på styggen.

— Det var ilde det, sa Vesle-Kvinten. — Men kan jeg stå deg til tjeneste, så vil jeg friste det jeg kan. Gå du bare heim og legg deg, du, og når det er gått sju ganger sju uker, skal vi snakkes ved.

Mannen syntes nok dette var et underlig svar, men det var det samme, tenkte han, bedre å få tak i Mikkel seint enn aldri. Dermed ruslet karene hver til sin kant.

Vesle-Kvinten tok vegen lenger opp i åsen, plukket seg noen digre klaser med rognebær og ruslet videre — til han kom midt inni tykke bjørkeskogen. Der satt det ei gammel skjære og brukte slarva.

— Nei, god dag, skjæremor, hilste Vesle-Kvinten. Det var da svært så vakkert *du* kan synge da. Jeg har mest aldri hørt så vakker sang før.

— Syns du det, flirte skjæra og satte nebbet sitt så stolt mot sky. — Men det var da noen riktig gilde rogne-

bær du har plukket da. Det er vel reven som skal ha dem da.

— Søte er de og lavt hang de, derfor tok jeg dem før reven skulde få tak i dem. Nei, for den eggthuven og fugledreperen har jeg ikke noe til overs. Men se her, skjæremor, du skal få dem du, du er både en pen og ærlig fugl. Vesle-Kvinten kastet bærklassen til henne.

Skjæra ble så glad at den skrattet av glede.

— Det skal bli saker til meg og ungene mine, det, sa hun. Og så skal vi sitte og le til hønsetjuven når han drar forbi her om natten.

— Ja, denne Mikkell er en slem fyr det. Kom den ikke farende forbi meg istad med ei vakker skjære i munnen. Fy deg, sa jeg til den. Men vet du hva den svarte? Alle skjærene i skogen skal dø! Alle skjærene i skogen skal dø! Men jeg skal sannelig ta livet av den, jeg, dersom du vil vise meg hiet hans.

— Kom her, du, sa skjæra, jeg skal vise deg vegen, jeg. Det bar av gårde nedover lia et drøyt stykke, til skjæra endelig slo seg ned i ei diger, gammel bjørk. — Her er hiet, her er hiet! skrattet den og fløy oppover åsen igjen.

Vesle-Kvinten ga seg til å rusle fram og tilbake, til han langt om lenge møtte Mikkel som kom vimsende over lyngrabbene.

— Hø, hva er du for en kar da? spurte Mikkel.

— Å, jeg er en stakkars hønsegårdbygger som driver omkring og søker arbeid, svarte Vesle-Kvinten.

— Nei, jaså, er du *det* du, sa Mikkel, han klødde seg tankefull i nakkepelsen og ble stående og grunne.
— Kanskje du kunde påta deg å bygge hønsegård for *meg* og du? For akkurat no hadde jeg tenkt å begynne med hønseavl, og dersom du vil gå i gang med det samme, skal du få god betaling.

— Gjerne det, sa Vesle-Kvinten, han spyttet i neven og fløy av gårde etter øks og hammer. Dermed var han i full gang med å lage hønsehus. Han teljet og hogg så flisene føk, plystret og sang og holdt det gående døgnet rundt så svetten silte av ham. Da han var ferdig, kom Mikkel draende med den ene høna etter den andre.

— Har du noe imot å være hønse drengen min? spurte Mikkel.

— Det skulde jeg like, svarte Vesle-Kvinten.

— Æda, bæda, tullmikkel! ropte Vesle-Kvinten.

— Her har du ei børse, og når det kommer mennesker i nærheten, gir du dem «kamfer og vatten».

Jo, det var grei skuring det, mente Vesle-Kvinten, og dermed lot han seg hyre som Mikkels hønsedreng.

Da det hadde gått sju ganger sju uker, ble det så tykt med høner i huset til Mikkkel at det ikke var rom til flere.

— No har jeg mat i hundre år, og da sørger ikke jeg lenger, flirte Mikkkel. — Men skulde det komme noen her og forstyrre husfreden, har jeg lagt dette reipet oppi treet her. For er det noen som skal inn i høns huset, setter han foten i denne løkka utenfor døra, og dermed har vi bare å dra i reipet og heise ham i været etter det ene beinet. Siden skyter vi ham. Det skal bli moro det.

Mikkkel skulde no stelle med låsen i døra, og som han holdt på å tukle med det, kom han til å sette det ene bakbeinet i løkka, og det var det samme som uløkka. Vesle-Kvinten dro i reipet alt han var kar til, og dermed ble Mikkkel hengende og dingle i treet. — Adjøs da, dåsemikkkel, våsemikkkel, flirte Vesle-Kvinten. — Og på gjensyn da!

No ruslet Vesle-Kvinten beinvegen til husbonden

som eide alle hønene og sa at no kunde han bare komme og hente dem alle sammen.

Dette trodde husbonden bare var snikksakk og tull alt sammen, men da han ble synt vegen til Mikkels hønsegård og fikk se Mikkkel sjøl dingle etter bakbeinet, fikk han syn for saken likevel. De stilte seg opp og pekte lang nese til Mikkkel, danset og lo gjorde de også for å erte ham riktig til gagns.

— Æda, bæda, tullmikkkel, sa Vesle-Kvinten.

— No skal du sannelig få unngjelde, ditt utyske, raste husbonden, han løftet geværet og ga den «kamfer og vatten».